

Cílem textu je kriticky sociologicky analyzovat roli instituce školy v procesu formování aktivního občanství, jež autorka chápe jako specifický vzorec jednání osvojovaný v průběhu socializace. Participační model demokracie, z něhož vychází i české vzdělávací kurikulum, předpokládá vychovat z mladých informované a aktivní jedince uznávající demokratické hodnoty. Formální vzdělávání coby jeden z aktérů sekundární socializace představuje jediný veřejně kontrolovaný nástroj výchovy občanů. Ačkoli je výchova k občanství formálně zahrnuta do vzdělávacího kurikula, současné výzkumy v českém prostředí ukazují, že škola nehraje v politické socializaci mladých významnější roli. Z toho důvodu nahlíží autorka na formální vzdělávání jinou optikou a diskutuje i další aspekty. Klíčový je pro ní pohled českých politických aktivistů, které vnímá jako nedílnou součást občanské společnosti a prototyp aktivních občanů. Analýza role instituce školy je založena na 26 hloubkových rozhovorech se zástupci organizací politického aktivismu. Autorka představuje školu jako instituci výchovy k občanství, jež na jednu stranu v politické socializaci mladých selhává, na stranu druhou však k občanské výchově disponuje příslušným potenciálem. Dále ukazuje, že školu není možné vnímat jako homogenního aktéra procesu socializace, ale jako heterogenní sociální prostor, v jehož rámci spolu interagují různí socializační činitelé. V neposlední řadě funguje dle autorky škola jako prostředí poskytující sociální kapitál a příslušnou kvalifikaci, díky čemuž nacházejí absolventi uplatnění v profesionalizovaném neziskovém sektoru.